

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε στον ουρανό ένα αστεράκι. Έμενε σ' ένα μικρό σπιτάκι από ροζ σύννεφα, μαζί με τη μαμά του και τις εφτά αδελφές του. Βαριόταν όμως να κάνει κάθε βράδυ τα ίδια και τα ίδια. Γιατί τα αστεράκια του ουρανού, μια δουλειά έχουν να κάνουν μόνο: Να βγαίνουν στα παράθυρα των σπιτιών τους και να φέγγουν στους ανθρώπους. Αυτό το αστεράκι, το δικό μας, ήταν λιγάκι σκανταλιάρικο. Όλο κουνιόταν και δεν καθόταν ποτέ ήσυχο κι ακίνητο στη θέση του. Ο δάσκαλος των αστεριών, ο κύριος Αλτάϊρ, κάλεσε μια νύχτα το αστεράκι και το μάλωσε αυστηρά. Μερικά αστέρια του είπε πρέπει να στέκουν στη θέση τους. Αλλά αστέρια μπορούν να κάνουν μικρούς κύκλους γύρω από το σπίτι τους. Εσύ είσαι από αυτά που πρέπει να στέκουν ακίνητα. Ο δάσκαλος των αστεριών, ο κύριος Αλτάϊρ, του είπε πως όποια αστέρια παράκουσαν κι έκαναν του κεφαλιού τους, κήκαν και χάθηκαν στον ουρανό. Το αστεράκι δεν είχε πιστέψει καθόλου το δάσκαλο των αστεριών. Για λίγες νύχτες κάθισε ήσυχο ή σχεδόν ήσυχο. Έπειτα άρχισε να κοιτάζει γύρω τους μεγάλους πλανήτες. Έψαχνε να βρει κάτι που να του αρέσει. Τίποτε. Μόνο στη γη υπάρχει ζωή, του είπε ένα βράδυ η μεγάλη του αδελφή, η Αστερόπη, που το λυπήθηκε. Από κει που ήταν το αστεράκι έβλεπε τη γη σαν μικρό γαλάζιο πορτοκάλι. Και του άρεσε πολύ. «Αξίζει τον κόπο, σκέφτηκε, να πάω πιο κοντά, να δω πως είναι η ζωή». Μια μέρα λοιπόν, που ο ήλιος έλαμπε και κανένας δε μπορούσε να το δει, το αστεράκι το έσκασε από το σπίτι του. Στριφογύρισε και κάποτε έφτασε πάνω από τη γη. Τώρα έβλεπε καθαρά τα βουνά, τα ποτάμια, τις θάλασσες και τις πεδιάδες της Γης. Και του άρεσε πολύ. Αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι τώρα το έβλεπαν και οι άνθρωποι από τη γη.. Ανακαλύψαμε είπαν, ένα νέο αστέρι. Και του έδωσαν κι ένα όνομα. Το ονόμασαν Βιγαδεζή. Όμως το αστεράκι ήθελε να δει τι άλλο υπήρχε στη Γη. Πλησίασε λοιπόν περισσότερο και του άρεσε πολύ. Οι άνθρωποι γεμάτοι θαυμασμό κοίταζαν τα βράδια αυτό το λαμπερό αστέρι. Το αστεράκι όμως γρήγορα βαρέθηκε και πλησίασε λίγο περισσότερο. Τώρα έβλεπε και τους ανθρώπους. Και του άρεσε πολύ.

Οι άνθρωποι γεμάτοι θαυμασμό έβλεπαν αυτό το υπέρλαμπρο άστρο. Δεν μπορεί έλεγαν, κάτι θα συμβεί στον κόσμο. Κάτι πολύ καλό. Αλλιώς γιατί να φανεί αυτό το αστέρι; Στο

αστέρι άρεσαν πολύ οι παράξενοι άνθρωποι. Παρατηρούσε, λοιπό, εδώ και λίγες μέρες, τρεις ανθρώπους που περπατούσαν στην έρημο. Περπατούσαν και περπατούσαν και περπατούσαν. Κάτι κρατούσαν στα χέρια τους και προχωρούσαν κοιτάζοντας κάπου κάπου και τον ουρανό.

Μια νύχτα το αστεράκι είδε άλλους δύο παράξενους ανθρώπους. Έναν άντρα και μια γυναίκα. Κι ένα γαϊδουράκι. Η γυναίκα ήταν πάνω στο γαϊδουράκι. Φαινότουσαν κουρασμένοι και πήγαιναν πολύ αργά. Το αστεράκι πλησίασε λίγο περισσότερο. Η λάμψη του μεγάλωσε. Οι τρεις παράξενοι άνθρωποι που περπατούσαν στην έρημο, μόλις είδαν τη λάμψη του αστεριού να μεγαλώνει, άνοιξαν το βήμα τους. Το αστεράκι είδε τη γυναίκα να κατεβαίνει από το γαϊδουράκι. Κρατούσε την κοιλιά της που ήταν μεγάλη και στρογγυλή. Το αστεράκι είχε δει κι άλλες γυναίκες με μεγάλη κοιλιά και ήξερε. Άραγε αυτή η γυναίκα θα γεννούσε εκεί στην ερημιά, μόνη της; Το αστεράκι, ανήσυχο, πλησίασε ακόμη περισσότερο. Οι τρεις παράξενοι άνθρωποι, βλέποντας τη λάμψη να μεγαλώνει, άνοιξαν ακόμη περισσότερο το βήμα τους. Η γυναίκα μπήκε σε μια σπηλιά της ερήμου. Μπήκε και το γαϊδουράκι. Ο άντρας στάθηκε απέξω. Σε λίγο εμφανίστηκε κι ένα κοπάδι από πρόβατα. Οι βοσκοί τους έδειχναν με θαυμασμό και λίγο φόβο το υπέρλαμπρο αστέρι που στεκόταν πάνω από τη σπηλιά. Όταν ακούστηκε το πρώτο κλάμα του μωρού, το αστεράκι ένιωσε την καρδιά του να σπαρταράει από χαρά.

Αχ, πόσο ήθελε να δει αυτό το μωράκι. Πλησίασε ακόμη λίγο. Όλη η έρημος γύρω φωτίστηκε σαν να 'ταν μέρα. Οι τρεις παράξενοι γέροντες φάνηκαν να έρχονται βιαστικοί. Πλησίασαν τους βοσκούς και κάτι τους ρώτησαν. Εκείνοι τους έδειξαν τη σπηλιά. Το αστεράκι φλεγόταν πια από περιέργεια. Τι ήταν αυτό το μωράκι; Γιατί οι βοσκοί είχαν γονατίσει στην άμμο; Γιατί αυτοί οι τρεις παράξενοι γέροντες είχαν έρθει από τόσο μακριά γι' αυτό το μωρό; Και τι γινόταν άραγε τώρα μέσα στη σπηλιά; Το αστεράκι ξεχνώντας τις συμβουλές του δασκάλου των αστεριών, του κυρίου Αλτάϊρ, πλησίασε ακόμη περισσότερο τη Γη. Είδε μέσα στη σπηλιά τους τρεις γέροντες γονατιστούς μπροστά σε μια φάτνη, να προσφέρουν στο μωράκι σμύρνα, χρυσό και λιβάνι. Ένα φως ξεχυνόταν γύρω από τη φάτνη και φώτιζε το ήρεμο πρόσωπο της μητέρας του μωρού. Το αστεράκι πρόλαβε να δει και τα μάτια του μωρού που τον κοίταζαν γλυκά. Τίποτε άλλο.... Έπειτα έσβησε σαν κεράκι και χάθηκε απ' τον ουρανό.

Τους τρεις παράξενους γέροντες τους έλεγαν Βαλτάσαρ, Μελχιόρ και Γάσπαρ. Αργότερα τους ονόμασαν «Οι τρεις Μάγοι με τα δώρα»

Τον μοναχικό άντρα τον έλεγαν Ιωσήφ.

Το αστέρι των Χριστουγέννων της Ευγενίας Φακίνου

Συντάχθηκε απο τον/την
Κυριακή, 28 Νοέμβριος 2010 11:30

Την μητέρα του μωρού την έλεγαν Μαρία.

Το αστεράκι το ονόμαζαν Βιγαδεζή.

Όλοι όμως το ξέρουν σαν Το Αστέρι των Χριστουγέννων».

Και κανείς δεν το ξέχασε ποτέ. Κάθε χρόνο οι άνθρωποι βάζουν ένα αστέρι στην κορυφή του χριστουγεννιάτικου δέντρου και το θυμούνται.

[Πηγή](#)